

[Lorentzen.]

snarest muligt at faa gennemført Kriσε-lovene, som der er stillet Forslag om, men hvis der ikke samtidig bliver gennemført en grundig Sanering i Sønderjylland, vil disse Love ikke gavne ret meget, for i Realiteten kan det jo være Befolkningen det samme, om den drukner paa 3 eller 4 Favne Vand, naar den drukner alligevel. Den foreliggende Sag, der angaar hele Danmark, hele det danske Folk, maa løses som en Folkesag, i Fællesskab, og jeg vil hermed paa det varmeste anbefale denne Sag til dette høje Tings velvillige Behandling.

Holstein: Forleden skrev det ærede Medlem Hr. Schmidt i „Nordschleswigsche Zeitung“, at „mange Nordslesvigere, ogsaa danske Nordslesvigere, ikke mere tror, at Danmark er rede og i Stand til at hjælpe Nordslesvig, som det er nødvendigt,“ og, følger det ærede Medlem Hr. Schmidt til, „ogsaa dette bestemmer i stigende Grad Nordslesvigernes Tanker om Grænespørgsmaalet“. Hvis man med „Danmark“ mener det nuværende socialdemokratisk-radikale Ministerium — og det er nærliggende efter den Virakos, der for nogle Dage siden paa den højtærede Statsministers 60 Aars Fødselsdag stod ud af alle danske Blades Spalter om denne Mand som Personifikationen af Danmark; omtrent som Hitler er det moderne Tyskland, saaledes fremstilledes den højtærede Statsminister som „Danmark af 1933“ —, saa vil jeg indrømme, at saa er det berettiget, navnlig efter den statsministerielle Tale, vi har hørt her i Fredags, at nære den Tro, som mange Nordslesvigere, ogsaa danske Nordslesvigere, nærer. Det ærede Medlem Hr. Schmidt kunde meget vel ogsaa have tilføjet, for han vilde ikke derved være kommet i Strid med Sandheden, at mange i Nordslesvig spørger sig selv, de tysksindede med stigende Haab og Forventning, de dansksindede med stigende Ængstelse og Bekymring: hvor længe skal vi forblive under Danmark?

Det kan desværre ikke siges, at der er Fred og ingen Fare i Sønderjylland. Stiftelsen af Landeværn, af Grænseværn og af danske Samfund, de Taler, der bliver holdt dernede, de Resolutioner, der vedtages, med den gamle sønderjyske Fører Hr.

H. P. Hanssen i Spidsen, er lige saa mange og kraftige Nødsignaler, nationale Nødsignaler. De kan ikke, som den højtærede Udenrigsminister saa letsindigt har søgt at give det Skin af, opfattes som „Stemmingsudbrud i Grænseegnene, der efterhaanden vil dø hen“. Heller ikke kan vi Danske slaa os til Taals med, at naar den dansksindede Befolkning i Sønderjylland, skønt dens økonomiske Eksistens er rystet til Grunden, skønt der ikke findes nogen Befolkningsdel i Kongeriget Danmark, der er mere økonomisk forarmet og daarligt stillet end den sønderjyske Befolkning, specielt den sønderjyske Landbostand, alligevel har vist en saa levende national Selvhævdelsesvilje, en saa beundringsværdig Evne til Selvhjælp, saa er Sagen dermed klar, saa kan vi i det gamle Land, og i Særdeleshed den højtærede socialdemokratiske Regering, roligt sove videre i Forvisning om, at naar saa mange og saa gode Kræfter fra privat Side er mobiliseret dernede, vil Uroen efterhaanden dø hen. Thi Sandheden er, at Tilstandene i Sønderjylland i alle Henseender er aldeles uholdbare. Aldrig siden Genforeningen har Landsdelen været fjernere fra Genforening end nu. Vi skal gaa mellem 80 og 90 Aar tilbage i Danmarks Historie, i det historiske Spørgsmaal Danmark—Sønderjylland, for at finde Forhold, der er lige saa urovækkende og skæbnesvangre som de Forhold, der i Øjeblikket raader i Sønderjylland.

De nye nationale Organisationer kan ikke afhjælpe disse ulykkelige Tilstande. De har en dobbelt Opgave, som de ikke kan magte alene. De skal nemlig baade være Værn mod de skæbnesvangre Følger af forsømt og forfejlet dansk Styre og Administration og Bolværk mod Indtryk, der strømmer ind Syd fra, fra det nye Tysklands vidunderlige politiske, økonomiske og social-moralske Genrejsningsarbejde, et Arbejde, som først og fremmest — deri har det ærede Medlem Hr. Schmidt ogsaa Ret, det skriver han i den samme Artikel — tager Sigte paa at gøre den tyske Landbostand og de tyske Landbohjem til det centrale i det nye, genrejste Tyskland. De danske Organisationer magter ikke dette alene. Det lyder smukt, naar „Hejmdal“ i Gaar skrev, at nu er der dannet en Mur mod det tyske Grænseflytningsarbejde, en Mur, bag